

- בעניין: 1. _____ חרבאווי, ת"ז _____
2. _____ חרבאווי, מס' דרכון ירדני _____
3. _____ חרבאווי, מס' דרכון ירדני _____
4. _____ חרבאווי, מס' דרכון ירדני _____
5. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר**
– ע"ר מס' 580163517

ע"י ב"כ עוה"ד בנימין אחסתרביה (מ"ר 58088) ו/או סיגי בן ארי (מ"ר 37566) ו/או חווה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או ענת גונן (מ"ר 28359) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או עביר ג'ובראן-דכוור (מ"ר 44346) ו/או נאסר עודה (מ"ר 68398) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או אלירן בללי (מ"ר 73940)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

המעוררים

- נ ג ד -

שר הפנים

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רח' מח"ל 7, ירושלים
טל: 02-5419555; פקס: 02-541981/2

המשיב

ערעור מינהלי

מוגש בזאת ערעור מינהלי על פסק דינו של בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: **פסק הדין ובית הדין** בהתאמה), מיום 13.9.2016 בערר (י-ם) 1752/16 **חרבאווי נ' רשות האוכלוסין וההגירה**.

העתק פסק דינו של בית הדין הנכבד מצ"ב ומסומן **מע/1**.

1. בפסק הדין הנתקף בערעור זה, דחה בית הדין הנכבד קמא ערר שהגישו לו המערערים דכאן ואשר עסק בשאלה עקרונית: האם בסמכותו של המשיב לחרוג מהוראותיו הברורות של חוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952 (להלן: **חוק הכניסה לישראל**), המגבילות את תוקף אשרות תייר מסוג ב/1 לתקופה מירבית של 27 חודשים.

2. בכל הכבוד הראוי, וכפי שיפורט בהרחבה בגוף הודעת הערעור, לעמדת המערערים – הלא הם העוררים דהתם – נפלו בפסק דינו של בית הדין הנכבד מספר שגיאות משמעותיות. בפרט באשר לקביעותיו של בית הדין באשר לרוחב שיקול דעתו של המשיב וסמכותו לחרוג מהוראותיו המפורשות של חוק הכניסה לישראל. בנוסף, והגם שמדובר היה בערר מוצדק,

המעלה שאלה עקרונית חשובה, השית בית הדין הנכבד במסגרת פסק דינו על המערערים הוצאות משפט בסך 2500 ₪. מכאן ערעור זה.

3. בית המשפט מתבקש לקבל את הערעור ולבטל את פסק דינו של בית הדין הנכבד.

הצדדים לערעור

4. **המערער 1** הינו תושב קבע במדינת ישראל, הנשוי לגב' _____ אבו חלימה, אזרחית ירדן, אשר נוטלת עימו חלק בהליך לאיחוד משפחות. המערער 1 הינו אביהם של המערערים 2-4.

5. **המערערים 2-4** (להלן: **המערערים**), הינם אזרחי ירדן אשר כילדים צעירים שהו במשך מספר שנים בודדות בעזרייה הסמוכה לירושלים, אך מצויה בשטחים, ואינם רשומים בשטחים. כילדיו של המערער 1, שהייתם בישראל מוסדרת באמצעות רישיונות ביקור מתחדשים מסוג ב/1. מעמדם של המערערים 2-4 אינו משודרג, עקב החלטת המשיב לראות בהם "תושבי איזור" על פי חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003 (להלן: **הוראת השעה**).

6. **המערערת 5** היא עמותה רשומה, אשר שמה לה למטרה לסייע, בין השאר, לתושבי ירושלים המזרחית ובני משפחותיהם אשר נפלו קורבן להתעמרות או קיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמה כעוררת ציבורית ובין כמייצגת אנשים שזכויותיהם נפגעו.

7. המשיב הוא השר המוסמך על פי חוק הכניסה לישראל למתן רישיונות לישיבה בישראל ולהארכת תוקפם.

רקע עובדתי ומיצוי הליכים

8. המערער 1 הוא תושב קבע מירושלים, שבשנת 1973 עבר להתגורר בעמאן, שם נישא לאימם של המערערים, הגב' רוקיה אבו חלימה, אזרחית ירדן. מנישואין אלו נולדו לעורר 1 ואשתו ארבעה ילדים, התאומים _____ ו_____ והבנות _____ ו_____. עניינה של הבת _____ אינו חלק מהערר וערעור זה.

9. בשנת 1999 עברה משפחת המערערים להתגורר באל עזרייה שבשטחים ובסמיכות לירושלים. זאת, מתוך אילוץ כלכלי ומתוך התחשבות באמו הקשישה של המערער 1 שהתגוררה במקום, ושהמערערים היוו משפחתה היחידה וטיפלו בה באופן בלעדי. יצוין כמו כן, כי גם במהלך התקופה בה התגוררה משפחת המערערים באל עזרייה, שהתה המשפחה בירושלים על בסיס יומיומי וניהלה בה את מרכז חייה. המערער 1 עבד בירושלים והמערערים למדו בעיר ואף נותרו ללון מספר ימים בשבוע אצל בני משפחתם. בשנת 2003 עברה המשפחה בקביעות לירושלים, ביתם עד לעצם היום הזה. **בעת שובה של המשפחה לירושלים היו המערערים בני 10 ו-13.**

10. שהות משפחת המערערים לסירוגין בירושלים ובירושלים רבתי, "מחוץ לתחום", היוותה למעשה תקופת ביניים בין מדינות ההורים: ירדן וישראל, ופיתרון זמני לאמו של המערער 1,

שנפטרה בשנת 2008. המערערים, אשר בגרו כאן בארץ, אינם מבקרים בשטחים, זולת מקרים נדירים של אירועים משפחתיים מורחבים והם מחוסרי זיקות לשטחים. משפחתם הגרעינית חיה כאן ומשפחתם המורחבת מתגוררת בירדן ובירושלים.

11. במהלך אותה תקופת ביניים המתוארת לעיל, למדו המערערים בבית הספר "ריאד אל אקסא" שבעיר העתיקה. בתום יום הלימודים נהגו המערערים לשהות עם משפחתם הירושלמית, וגם בסופי שבוע ובחגים נהגו ללון בירושלים. למעשה, אף שבית ההורים היה באופן זמני על גבולה של ירושלים – מטעמי מצוקה כספית של המשפחה ועל מנת לגונן על הסבתא המבוגרת – את מרבית שעות היום בילו המערערים בירושלים. אין לעוררים חברים מאל עיזרייה, ומרכז חייהם הוא בישראל מיום שובם מירדן. כאמור, המשפחה כולה מתגוררת בישראל בשלוש עשרה השנים האחרונות וברי כי זיקותיהם של המערערים נתונות כולן לישראל, בה הם בונים את חייהם וכי את החלק המעצב של חייהם הבוגרים הם עברו בה.

12. המערערים 2 ו-3 מתפרנסים מעבודתם בסופרמרקט בשכונת ואדי ג'וז בעיר, והעותרת 4 לומדת באוניברסיטה. ברם, לאור העובדה כי הם אינם מחזיקים בתעודת זהות ישראלית אלא באשרת תייר בלבד, נתקלים המערערים בקושי ממשי למצוא בני זוג, וזאת מכיוון שהשהייה ללא קבלת מעמד של ממש בישראל מרתיעה בני זוג פוטנציאליים המבקשים להקים תא משפחתי יציב בעירם ובארצם. ברור כי מעמד של "תייר", שמטבעו מעניק ודאות לתקופות קצרות בלבד, בכל הקשור ליציבות החיים והתא המשפחתי, יוצר גם הוא קושי נפשי כבד, וזאת ביחס למקום היחיד בעולם שהוא ביתם של המערערים.

בקשות להסדרת מעמדם של המערערים

13. הליכים שונים בבקשות להסדרת מעמדם של המערערים התקיימו בראשית שנות האלפיים. הבקשה לאיחוד משפחות, שבמסגרתה קיבלו המערערים את רישיונות הביקור שברשותם, הוגשה ביום 8.8.2007 ללשכת המשיב שבירושלים המזרחית (להלן: **לשכת המשיב**). הטיפול בבקשה התארך זמן רב, ולפיכך הוגשה על ידי ב"כ דאז של המערערים השגה לוועדת ההשגה לזרים (השגה 196/09), בדרישה ליתן החלטה בבקשה.

14. במסגרת ההשגה הודיעה לשכת המשיב ביום 12.8.2010, כי הוחלט ליתן למערערים רישיונות ביקור מסוג ב/1 וזאת נוכח הגדרתם כתושבי איזור לפי הוראת השעה.

15. ביום 25.5.2011, לאחר שהמשפחה העבירה את הטיפול בעניינה למערערת 5, פנתה האחרונה בשמם של המערערים ללשכת המשיב והלינה על החלטה להגדירם כ"תושבי איזור" ושלא לשדרג את מעמדם מטעם זה.

16. ביום 14.7.2011 התקבלה תשובה מלשכת המשיב מאותו יום, כשאליה מצורף בשנית מכתבה מיום 12.8.2010.

17. ביום 25.8.2011 הוגש למשיב ערר פנימי על החלטה לסרב לבקשה לשדרוג.

18. ביום 29.8.2011 נתקבל סירוב המשיב מאותו יום לערר.
19. ביום 5.10.2011 הוגשה השגה על הסירוב לערר הפנימי, אשר קיבלה את המספר 560/11.
20. ביום 12.7.2012 הגיש המשיב כתב תשובה להשגה וביום 9.8.2012 הגישו המערערים תגובה מטעמם לכתב התשובה.
21. ביום 12.11.2012 דחתה הוועדה את ההשגה. בהחלטה נקבע, כי המערערים הם "אזרחי ירדן ותושבי איזור", ולאור העובדה שהיו מעל גיל 14 בעת הגשת הבקשה להסדרת מעמדם, אין מקום לרשום אותם במרשם האוכלוסין הישראלי.

בקשה ההומניטארית

22. ביום 15.1.2013 הוגשה עבור המערערים ובשם אביהם בקשה הומניטארית (להלן: **הבקשה**) לוועדה לעניינים הומניטאריים מיוחדים, אשר הוקמה על פי חוק הוראת השעה.
23. בבקשה נטען, כי נוכח העובדה שמדובר במי שהגיעו ארצה בגילאים כה צעירים, ושזיקותיהם לאיזור, גם בעת שהתגוררו שם, היו חלשות ביותר, קיימת הצדקה ליתן להם רישיון לישיבה בישראל מטעמים הומניטאריים. כן נטען בבקשה, כי בהיעדר מעמד באיזור אסור לעוררים להתגורר שם, כאשר מאידך כל שקיבלו בישראל, אליה זיקותיהם חזקות ביותר, הינו רישיון לישיבת ביקור בלבד, ללא זכויות.
24. ביום 23.2.2014 התקבלה החלטה בבקשה ההומניטארית הדוחה את הבקשה.

בג"ץ 8874/14

25. ביום 25.12.2014 הגישו המערערים עתירה בעניין לבג"ץ ובה תקפו את החלטת הוועדה ההומניטארית של המשיב.
- העתק מהעתירה לבג"ץ מצ"ב ומסומן **מע/2**.
26. בעתירה טענו המערערים, כי החלטת המשיב בבקשה ההומניטארית שהוגשה בעניינם, מנוגדת לתכלית הביטחונית המוצהרת של הוראת השעה וכן לפסיקה העדכנית של בג"ץ בעניין הצורך בהרחבת מעגל הזכאים לרישיון ישיבה של ממש בישראל, במסגרת הוראת השעה. עוד טענו המערערים להיעדר זיקותיהם לשטחים וכי לעובדה כי מרכז חייהם התנהל – מאז שנת 1999 – בישראל, לא ניתן משקל ראוי. עוד נטען בעתירה כי ההחלטה בבקשה ההומניטארית בעניינם של המערערים מנוגדת לרציונאלים העומדים בבסיס מדיניות המשיבה, באשר להסדרת מעמדם של ילדים של תושבי קבע.
27. ביום 6.1.2016 הוגשה תגובה מקדמית לעתירה וביום 21.1.2016 נערך הדיון בעתירה. בעקבות הצעת בית המשפט, כי בעוד שנתיים ינסו המערערים להגיש בקשה חדשה לוועדה ההומניטארית לשדרוג מעמדם, הסכימו המערערים למחיקת העתירה. יחד עם זאת במסגרת

הדיון בבג"ץ העיר כבי' השופט פוגלמן, כי לא ניתן להמשיך ולהאריך את מעמד התייר שבידי המערערים עד אין קץ.

העתק מפסק הדין ומפרוקוטקול הדיון שנערך בעניינם של המערערים בבג"ץ מצ"ב ומסומן מע/3.

בקשה לשדרוג מעמדם של המערערים מכח הוראות חוק הכניסה לישראל

28. נוכח הערותיו של בית המשפט בדיון בבג"ץ באשר למגבלת הזמן, שבמסגרתה ניתן לשוב ולהאריך את אשרות התייר שבידי המערערים ועל מנת לקדם את הטיפול בעניינם, פנו המערערים ביום 8.2.2016 לשכת המשיב, בבקשה חדשה לשדרוג מעמדם בישראל. זאת, מכח הוראות סעיפים 2(א) ו-3(2) לחוק הכניסה לישראל, הקובעים בבירור כי למשיב אין כל סמכות להמשיך ולהאריך את רישיונות ישיבת הביקור שבידי המערערים מעבר לתקופה של 27 חודשים.

29. ביום 7.3.2016 התקבלה החלטת לשכת המשיב בבקשה, המתעלמת מטענות המערערים בדבר הוראות חוק הכניסה לישראל ואי סמכותו של המשיב לחרוג מהוראות אלו.

30. ביום 16.3.2016 הגישו המערערים לשכת המשיב ערר פנימי, כנגד ההחלטה שלא לשדרג את מעמדם של המערערים.

31. ביום 17.3.2016 התקבלה אצל המערערים החלטת לשכת המשיב בערר הפנימי ובו שב המשיב ודוחה את הבקשה. יודגש, כי במסגרת ההחלטה בערר הפנימי, מנמקת לשכת המשיב את סירובה בכך שלא ניתן להגדיר את המערערים כ"מבקרים" וכי רישיונות הביקור שניתנו להם, ניתנו כחלופה להיתרי מת"ק, שכן כאזרחים ירדנים שאינם רשומים באיזור אין כל אפשרות לתת להם היתרי מת"ק.

הליך ערר (י-ס) 16-1752

32. ביום 17.4.2016 הגישו המערערים ערר לבית הדין לעררים בירושלים. בקליפת אגוז ייאמר, כי בערר שהוגש נטען, כי החלטת המשיב להמשיך ולהאריך את האשרה שבידם, על אף הוראות חוק הכניסה לישראל שכלל אינן מאפשרות זאת, ניתנה בחוסר סמכות, ולחלופין, תוך חריגה מסמכות ומשכך, מדובר בהחלטה פסולה, אשר אינה עולה בקנה אחד עם הוראות חוק הכניסה לישראל ואף לא עם הוראת השעה והתכלית הביטחונית העומדת בבסיסה. כל זאת תוך פגיעה בזכויותיהם של המערערים, ומכאן שדינה להתבטל.

העתק כתב הערר מצ"ב ומסומן מע/4.

33. ביום 4.8.2016 הגיש המשיב כתב תשובה לערר, המצ"ב ומסומן מע/5.

34. בתמצית ייאמר, כי טענות המשיב בכתב התשובה הינן כדלקמן: המערערים הינם תושבי איזור במשמעותה של הוראת השעה. הואיל ואין אפשרות ליתן להם היתרי שהייה, החליט המשיב ליתן להם אשרות תייר מסוג ב/1 ומשכך, מדובר בהחלטה סבירה וראויה.

פסק דינו של בית הדין

35. ביום 13.9.2016 נערך דיון בערר בפני בית הדין קמא כשבסופו הודיע בית הדין הנכבד, כי פסק הדין, נשוא ערעור זה, יינתן עוד באותו יום וישלח לצדדים.
36. להלן יפרטו המערערים את הטעויות אשר, בכל הכבוד, נפלו לטעמם בפסק דינו של בית הדין.

בית הדין מתעלם בפסק דינו לחלוטין מהסוגיה שהונחה לפתחו

37. כפי שניתן לראות, בפסק דינו הקצר דחה בית הדין הנכבד קמא את הערר שהגישו לו המערערים. זאת, תוך שהוא מתעלם באופן מוחלט ולא מנומק מהסוגיה העקרונית שהונחה לפתחו על ידי המערערים ופורטה על ידם ביתר שאת בדיון שנערך בפניו.
38. כאמור בכתב הערר, השאלה העקרונית שהעלו המערערים בפני בית הדין הנכבד ולא זכתה לכל ליבון בפסק דינו הנתקף בערר זה, הינה האם בסמכותו של המשיב לחרוג מהוראותיו הברורות של חוק הכניסה לישראל, המגבילות את הארכת תוקף אשרות תייר מסוג ב/1 לתקופה מירבית של 27 חודשים.
39. יצוין כי בכתב הערר הפנו המערערים דכאן את בית הדין הנכבד להוראותיו הברורות של חוק הכניסה לישראל.

חוק הכניסה לישראל

40. סעיף 1(ב) לחוק הכניסה לישראל קובע כי:
- מי שאיננו אזרח ישראלי או בעל אשרת עולה או תעודת עולה, תהיה ישיבתו בישראל על פי רשיון ישיבה לפי חוק זה.
- סעיף 2(א) לחוק הכניסה לישראל קובע כי:
- שר הפנים רשאי לתת – אשרה ורשיון לישיבת ביקור – עד לשלושה חדשים ;
- שר הפנים רשאי להאריך – רשיון לישיבת ביקור, ובלבד שסך – כל תקופות ההארכה לא יעלה על שנתיים.
- (ההדגשות הוספו, ב.א.).
41. עיינו הרואות, כי הוראות חוק הכניסה לישראל קובעות באופן ברור, שאינו משתמע לשתי פנים, כי סך כל התקופות בהן ישהה אדם ברישיון לישיבת ביקור מהסוג בו מחזיקים המערערים לא יעלה על תקופה בת 27 חודשים.
42. לא זו אף זו. במסגרת הדיון בפני בית הדין הנכבד שבו המערערים וחידדו את גדר המחלוקת הנטושה ביניהם לבין המשיב.

43. כך, בין השאר, הבהירו המערערים לבית הדין הנכבד, כי הם אינם חולקים על הקביעה כי בעקבות התיקון להוראת השעה משנת 2005 הם עונים להגדרה של "תושבי איזור" במשמעותה של הוראת החוק. ברם, בד בבד, אף אין מחלוקת על כך כי המחוקק, אשר טרח לתקן את הוראת השעה באופן שתפגע ברבים יותר, לא טרח במקביל להסדיר את סוגיית האשרות והרישיונות שיינתנו לאותה קבוצת נפגעים חדשה שהתווספה להוראת השעה בעקבות תיקון ההגדרה למונח "תושב איזור".
44. וכך נוצר מצב לפיו, בעוד שבעניינם של ילדים "תושבי איזור" הרשומים במרשם האוכלוסין של האיזור קיימת הוראת חוק מפורשת הקובעת כי יינתנו להם היתרי שהייה בלבד – ס' 3א(2) להוראת השעה – הרי שבעניינם של המערערים ואחרים במצבם, המוגדרים כ"תושבי איזור" אך אינם רשומים באיזור, אין בהוראת השעה ואף לא בכל הוראת חיקוק אחרת כל הנחיה.
45. לפיכך טענו המערערים בפני בית הדין – הן בכתב הערר והן במסגרת הדיון שנערך לפניו – כי החלטת המשיב לתת להם ולאחרים במצבם רישיונות ביקור מסוג ב/1 – ובענייננו ההחלטה להאריך את רישיונות הביקור שבידם מידי שנה לאורך שנים רבות – היא החלטה שניתנה מכח שיקול הדעת הרחב המוקנה למשיב כשומר הסף של מדינת ישראל. עוד יצוין לעניין זה, כי ב"כ המשיב לא חלקה בדיון שנערך בפני בית הדין על המסקנה כי ההחלטה ליתן ולהאריך למערערים דגן ואחרים במצבם רישיונות ביקור מידי שנה היא החלטה שניתנה מכח שיקול דעתו הרחב של המשיב – ולא מכח הוראת חיקוק.
46. ברם, גם שיקול דעת רחב זה שהמערערים אינם חלוקים כי הוא מוקנה למשיב, ויהיה רחב ככל שיהיה, לעולם צריך להישאר בגדרי דל"ת אמות הסמכות שהוקנתה למשיב בחוק. הווי אומר: למשיב מותר לנקוט אך רק בפעולות שהחוק הסמיך אותו לעשותן ומאידך להימנע מנקיטת פעולות שלא הוסמך לעשותן בחוק או מכוחו – ס' 36-37 לכתב הערר.
47. הנה כי כן, ובאין כל התייחסות בהוראת השעה לעניינם של "תושבי איזור" מסוגם של המערערים דגן, הרי שהחוק היחיד שישנו בנמצא והמסמיך את המשיב לפעול בעניינם כפי שפעל – מתן רישיונות ביקור מסוג ב/1 והארכת תוקפם – הוא חוק הכניסה לישראל. דא עקא, שחוק זה מגביל מפורשות את רוחב שיקול דעתו של המשיב לתקופה שלא תעלה על סך של 27 חודשים.
48. משכך, טענו המערערים בפני בית הדין, כי המשיב, שממשיך ומאריך את רישיונות הביקור שבידם מעבר לתקופה המירבית הנקובה בחוק הכניסה לישראל – שהוא אף החוק המקנה למשיב מלכתחילה את רוחב שיקול דעתו – לא זו בלבד שהוא פועל בעניינם בחוסר סמכות ולחלופין תוך חריגה ברורה מסמכות, אלא שהחלטתו אף אינה עולה בקנה אחד עם הוראת השעה והתכלית הביטחונית העומדת בבסיסה.
49. יוער, כי טענת המערערים דכאן בפני בית הדין, כי החלטת המשיב על הארכת תוקף רישיונות הביקור אף לא עולה בקנה אחד עם הוראת השעה, מתבססת על כך כי לצד חוסר הסמכות בה פעל המשיב בעניינם חשוב לזכור כי מדובר במי שהוגדרו כתושבי איזור בשל מגוריהם כילדים

צעירים בסמיכות לירושלים משך שנים בודדות, כאשר אף באותה תקופה הם למדו בירושלים ושהו בה ברמה היומיומית. על כן לעמדת המערערים אין כל מניעה לשדרג את מעמדם למעמד של תושבים ארעיים מסוג א/5 כפי שנעשה בעניינם של 2104 תושבי איזור – **הרשומים באיזור** – שמעמדם משודרג בימים אלו ממש בעקבות סדרת עתירות שהגישו המערערת 5 ועותרים נוספים בעניין – בג"ץ 813/14 ואח'. שדרוג מעמד המערערים למעמד של תושבי ארעי מסוג א/5, מגן מחד על תכלית הוראת השעה – שכן עניינם של המערערים ייבחן מידי שנה על ידי המשיב וגורמי הביטחון גם לאחר שדרוגם – ומאידך ייווצר מצב במסגרתו תצומצם הפגיעה בזכויות המערערים למינימום המתבקש, וכל זאת במסגרת דל"ת אמותיו של חוק הכניסה לישראל. הנה כי כן, הפיתרון שהציעו המערערים למשיב ולבית הדין הינו בבחינת זה נהנה וזה אינו חסר.

50. משאלו פני הדברים, ובפרט נוכח דחייתו של בית הדין ערר שעסק בסוגיה עקרונית ומוצדקת, שעניינה גבולות סמכות שיקול דעתו של המשיב תוך השתת הוצאות על המערערים, מצופה היה כי בית הדין בפסק דינו יתייחס לשאלה כבדת משקל זו.

51. ברם, פסק דינו של בית הדין הנכבד לא כולל נימוק, מדוע לשיטתו לא פעל המשיב בחוסר סמכות ולחלופין חרג מסמכותו ולא יישב את הסוגייה העולה מכתב הערר. לא זו אף זו. למעשה, פסק הדין כלל אינו עוסק בסוגייה העולה מהוראותיו המפורשות של חוק הכניסה לישראל ושהועלתה בפניו.

52. מטעם זה, ובכל הכבוד הראוי, סבורים המערערים כי בפסק הדין הנתקף בערעור זה נפל פגם מהותי היורד לשורשו ומשכך, הוא אינו יכול לעמוד.

המערערים מעולם לא ביקשו להורות על ביטול או שינוי הוראות חקיקה

53. פעם נוספת שגה בית הדין הנכבד קמא בפסק הדין הנתקף בערר זה כאשר בס' 43 הוא קובע כי אינו מוסמך להורות על ביטול או שינוי הוראות חקיקה.

54. המערערים דכאן מעולם לא ביקשו מבית הדין להורות על ביטול או שינוי הוראות חוק. אדרבה. כפי שפורט בהרחבה לעיל, כל שביקשו המערערים מבית הדין הנכבד הוא: להורות למשיב לפעול במסגרת דל"ת אמותיו של החוק הקונקרטי, שהסמך אותו ליתן רישיונות ואשרות ביקור ושמכוחו הוא פעל בעניינם. חוק זה מגביל באופן מפורש את סמכותו של המשיב להמשיך ולהאריך את האשרות והרישיונות שניתנו למערערים לתקופה של 27 חודשים ותו לא. בדיוק מטעם זה – פעולה במסגרת הוראות החקיקה – עמדת המערערים הייתה ועודנה כי מגבלות חוק הכניסה לישראל, בשילוב עם הוראת תכליתה הביטחונית של הוראת השעה, מחייבות אותו לשדרג את מעמדם למעמד ארעי מסוג א/5.

אי סבירות החלטת המשיב

55. בס' 45 לפסק הדין הנתקף בערעור זה קובע בית הדין הנכבד קמא, כי נוכח האמור לעיל הרי שהחלטת המשיב שלא לשדרג את מעמדם של המערערים סבירה ואין מקום להתערב בה.

56. אף כאן סבורים המערערים כי בכל הכבוד הראוי, שגה בית הדין בקביעתו כי מדובר בהחלטה סבירה שאין מקום להתערב בה. למערערים לא ברור כיצד ניתן להגיע למסקנה זו ללא שסוגיית גבולות שיקול דעתו של המשיב לאור הוראות חוק הכניסה לישראל שהובאו לעיל נבחנה כלל ועיקר.

57. הנה כי כן, גם מטעם זה סבורים המערערים כי שגה בית הדין הנכבד בפסק דינו.

סיכומם של דברים

58. הנה כי כן, נוכח האמור בערעור זה, מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את פסק דינו של בית הדין הנכבד קמא ולמצער לתקן את הפגמים שנפלו בו – הן בפן המהותי והן באשר לפסיקת ההוצאות – תוך פסיקת הוצאות לטובתם ושכ"ט עו"ד בהליך הנוכחי.

28 ספטמבר, 2016

בנימין אחסתרובה, עו"ד
ב"כ המערערים

[ת.ש. 67758]